

Interdykt

([łac. interdictum](#)) to nakładany przez władze kościelne lub powstający na mocy prawa kanonicznego przez sam czyn zakaz odprawiania obrzędów religijnych na danym terenie (zbiorowy) lub przez daną osobę. Obecnie nie istnieje już interdykt zbiorowy, ale w średniowieczu był stosowany nawet wobec całych państw, kiedy ich władca szkodził [papieżowi](#).

W przypadku popełnienia następujących czynów, osoba zaciąga karę interdyktu:

- użycie siły fizycznej w stosunku do biskupa,
- symulowanie [spowiedzi](#) - tj. słuchanie spowiedzi, wypowiedanie formuły rozgrzeszenia przez osobę bez święceń [prezbiteratu](#),
- symulowanie odprawiania [mszy świętej](#) - tj. symulowanie odprawiania przez osobę bez święceń [prezbiteratu](#),
- fałszywe oskarżanie spowiednika o próbę uwiedzenia,
- naruszenie ślubów zakonnych,
- próba zawarcia małżeństwa z członkami zakonów.

Podobną, lecz wyższą karą jest [ekskomunika](#).